Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 35 Cts · ZESDE JAARGANG · 20-9-51

KUIFJE

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

In dit nummer
EEN NIEUW TEKENVERHAAL

38

ONDER DE VLAG VAN DE COMPAGNIE

Hoe zeere vallen ze af

Hoe zeere vallen ze af,
de zieke zomerblâren;
hoe zinken ze, altemaal,
die eer zo groene waren,
te grondewaard!
Hoe deerlijk zijt gij ook
nu, boomen al, gedegen; (*)
hoe schamel, die weleer,
des aardrijks, allerwegen,
de schoonste waart!

Daar valt er nog een blad;
het wentelt, onder 't vallen,
den alderlaatsten keer,
en 't gaat de duizendtallen
vervoegen thans:
zoo zullen ze, een voor een
daarin de Winden bliezen
vol luider blijdzaamheid,
nu tonge en taal verliezen,
en zwijgen gansch.

GUIDO GEZELLE.

(*) Gedegen (gedijgen) = geworden.

Onze brievenbus

Jan Hanssens, St-Martens-Lennik. — Het ontbrekende nummer werd je dadelijk opgezonden dus geen reden meer om droevig te zijn! Iedere abonné heeft een nummer en wanneer er iets schort, bv. wanneer je je blad niet regelmatig ontvangt, schrijf je ons een brief en geeft daarin je abonnementsnummer op. Voor ons is het dan makkelijker de oorzaken op te sporen en alles weer op z'n pootjes te zetten. Met de beste groeten aan je ouders, zusjes en broers.

De Club van Diest. — Dank voor de inlichtingen. Een kiekje van de club zullen we graag een plaatsje geven. Hier gaan dan de namen van de nieuwe clubleden die wij van harte welkom heten: Luc Vanaudenhove, André Huybrechts, Robert Wostijn, Tonny Wostijn en Firmin van Lommel. Proficiat voor de prachtige reclame!

Patrick Le Bon, Brasschaat. — Je brief deed me veel genoegen. Je geduld zal heel spoedig beloond worden. Ik ben er van overtuigd dat ons speciaal nummer in je smaak zal vallen en dat je daarmee heel zeker nieuwe lezers zult winnen. Hartelijke groeten aan heel de familie.

Walter van Cleemput, Bredene-aan-Zee. — Ja, dat was natuurlijk een vergissing. We hebben ze dadelijk hersteld en hopen dat je alles in goede orde ontvangen hebt.

Robert Maes, Oude-God. — Het ontbrekende nummer werd je gezonden. Heb je een prettige vacantie gehad? Laat me spoedig weer iets van je horen.

HEB JE REEDS
HET SPECIAAL NUMMER
BESTELD DAT VOLGENDE WEEK VERSCHIJNT TER GELEGENHEID VAN DE

VIJFDE
VERJAARDAG
VAN
« KUIFJE »?

★

Naast de gewone verhalen en rubrieken bevat dit nummer voor België: een speciale bijlage van 20 blz., met

Nieuwe avonturen van **Lambik** en **Meester Mus**

Prachtige reportages

Nieuws over ons weekblad

Een nieuw verhaal van **Willy Vandersteen**

Verhalen — Artikels

Een humoristisch tekenverhaal van 4 bladz. door Tibet

De éérste vraag van **Onze Grote Prijsvraag** met voor 150.000 frs. of Fl. 10.000 prijzen.

EEN VERRASSING

De Hollandse prijs is ongewijzigd evenals het aantal bladzijden.

De eerste proef van **Onze Grote Prijsvraag** verschijnt zowel **in Holland** als **in België**!

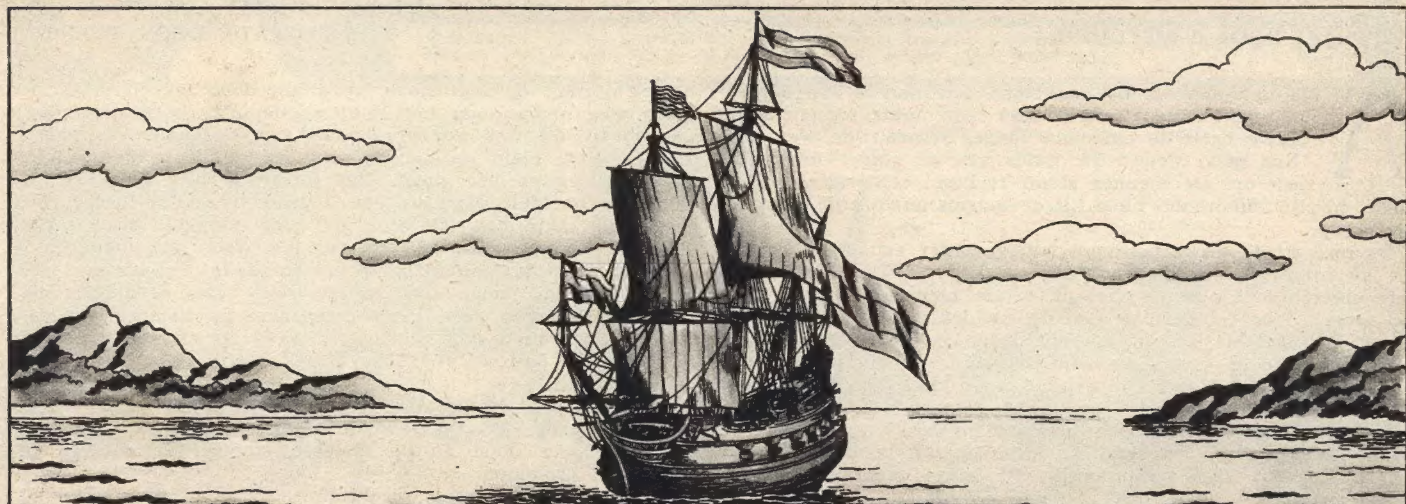
SPECIALE PRIJS VOOR BELGIE: 10 FRS.

KUIFJE (weekblad). Redactie, Publiciteit: Lombaardstraat, 24, Brussel. P.C.R. 1909.16 Uitgever-Directeur: Raymond Leblanc. — Drukkerij: C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

Abonnementsprijzen	*België*	*Buitenl. en Belg. Congo*
Een los nummer . .	6.— frs.	7.— frs.
Ab. drie maand . .	70.— frs.	80.— frs.
Ab. zes maand . .	135.— frs.	155.— frs.
Ab. één jaar. . . .	265.— frs.	300.— frs.

KUIFJE-HOLLAND. — Goudse Singel 76 Rotterdam. Tel. 29502 (5 lijnen). Giro: 199.334. Abonnementsprijs: fl. 3.50 per kwartaal.

Onder de Vlag van de Compagnie

Wanneer in 1580 Portugal met Spanje verenigd werd en Filips II, met uitsluiting van de andere landen, de zeewegen wilde beheersen, werden de Hollanders en de Zeeuwen in hun overzese handel sterk belemmerd. Zij begonnen toen tegen de Portugezen en de Spaanse vloten een hevige kapersoorlog om hun vrijheid ter zee te handhaven. Terzelfdertijd streefden de Hollanders er naar hun koloniale waren rechtstreeks in de Indische havens te gaan halen, dwars door de vijandige zeeën heen. Zulke onderneming leverde vele gevaren op, want de Spanjaarden behandelden de Hollandse koopvaardijschepen als kapersboten, zodat de koopvaarders door een oorlogsvloot moesten beschermd worden. Er was een groot kapitaal nodig om de onderneming te financieren en er ontstonden compagnieën. In 1602 versmolten zij tot de Verenigde Oost-Indische Compagnie. Onder de vlag van deze compagnie werden verschillende grote tochten ondernomen...

Ons verhaal begint in 1602, op het ogenblik dat de leiders van de Compagnie, de Heren-Zeventien genaamd, besluiten met enkele schepen een reis om de wereld te maken met het doel nieuwe reisroutes te ontdekken. De kleine vloot zal onder het bevel staan van Joris van Spilbergen, die onder admiraal van Heemskerk de slag bij Gibraltar meemaakte...

IN DE GANG VAN HET HUIS VAN DE COMPAGINE WORDT DE ADMIRAAL OPGEWACHT DOOR ZIJN BOEZEMVRIEND, KAPITEIN HARM JANSZOON, EEN DOORWINTERDE ZEEROB.

Diezelfde avond worden in de havenkroegen van Amsterdam matrozen geronseld.

(Wordt voortgezet.)

Hawkins slaat zijn slag

VERHAAL DOOR R. MEYLANDT — ILLUSTRATIE DOOR REDING

AAN de rand van het bos stond een man in een dikke pelsmantel geduffeld. Onder zijn muts keken zijn sluwe ogen de eindeloos lange, besneeuwde weg af. Nog geen slede? Ja, ginds aan de einder dook er een op. De menner stond rechtop, achteraan in de slede. In zijn linkerhand hield hij de teugels en in zijn rechter de zweep...

De man in de dikke pelsmantel ging achter een boom staan en wachtte. De slede kwam snel nader. Dan gebeurde er iets vreemds : Plotseling viel de eerste hond, de leider van de groep, neer en trok de andere honden mee in zijn val. De slede kantelde en de voerder rolde in de sneeuw. Hij was ongedeerd en sprong dadelijk overeind.

— Wat is dat? Net of mijn hond werd door een kogel getroffen, maar ik heb toch geen schot gehoord?

En terwijl de voerder zich honderd en een vragen stelde, boog hij zich over zijn hond. Op dit ogenblik voelde hij een zware slag op zijn achterhoofd. Hij zakte ineen en bleef liggen...

— Nog niet zo kwaad, juichte de man in de pelsmantel, terwijl hij de levensmiddelen bekeek, die van de slede gegleden waren. Dan onderzocht hij de zakken van zijn slachtoffer. De portefeuille was opgepropt met bankbiljetten.

— Een mooie dag, zei de man.

Hij trok de slede weer recht, maakte de dode hond los en lei zijn bewusteloos slachtoffer op de slede. Daarna gaf hij de honden een paar harde klappen van de zweep, zodat deze snel als de bliksem vooruit schoten. De fijne sneeuw dwarrelde hoog op en twee minuten later was de slede met de bewusteloze voerder uit het oog verdwenen. De man in de pelsmantel wreef zich in de handen.

— Nog een die straks niet meer zal weten wat er hem overkomen is, lachte hij. Ja, de zaken draaien werkelijk goed!

Hij streelde over het leder van de gestolen portefeuille en telde de briefjes zorgvuldig...

★

— Dat is toch niet normaal, zei Fred Garson tot de oude Reginald.

De oude nam zijn pijp uit de mond en dronk zijn borrel whisky leeg.

— Niet normaal, niet normaal, bromde hij, jonge vriend hier in het Hoge Noorden gebeuren zoveel dingen die niet normaal zijn! Maar, een slede die omkantelt is niets buitengewoons. De voerder valt een beetje ongelukkig, is door de schok bewusteloos en wordt door zijn honden naar huis gebracht. Dat is reeds zo dikwijls gebeurd. Geen reden om je zo op te winden!

Fred Garson, een jong Canadees, die nog niet lang in de streek woonde, en Reginald, een van de oudste inwoners van het dorp, zaten in een herberg bij een ronkende kachel en een fles whisky te praten over de laatste gebeurtenissen.

— Maar het is toch eigenaardig, begon Fred opnieuw, dat de leidershond steeds neervalt en de slede meetrekt in zijn val. Nadien vindt men van die hond geen spoor meer en ook het geld van de reizigers is spoorloos verdwenen! Hoe verklaar je dat?

De oude vond dat alles niet zo geheimzinnig en bleef op zijn standpunt. Verschillende reizigers die langs het woud naar het dorp waren gereden, en ook vele dorpelingen hadden hetzelfde avontuur beleefd en ze vertrouwden die weg niet meer.

— Ik wil weten wat daarachter steekt, zei Fred plotseling.

— Hawkins, maak m'n slede klaar, ik moet weg, riep hij de herbergier toe.

— Reginald, we praten spoedig opnieuw over die zaak. Da-ag!

— Dag Fred en veel geluk!

Fred sprong op zijn slede, reed het dorp uit en sloeg de brede weg in die naar het Noorden liep. Hij reed heel vlug, maar toen hij het donkere woud zag opdagen, vertraagde hij de vaart, hield de teugels strakker en keek ingespannen naar de weg en het woud. Het sneeuwde niet meer en de lucht was helder. Nergens een levend wezen te bespeuren, nergens kraakte een tak. Zou de oude Reginald toch gelijk hebben? Fred Garson was nu bij het woud gekomen. Plotseling huilde de eerste hond en rolde in de sneeuw. De andere honden vielen niet en de slede van Fred kantelde evenmin, daarvoor reed hij te langzaam en had hij z'n gespan te goed in 't oog gehouden... Fred sprong op de grond en keek de omtrek af. Alles lag doodstil onder de dikke vracht sneeuw...

— Verduiveld, dat is sterk!

Met de hand op zijn revolver, ging hij naar z'n honden. De leider was dood en de anderen stonden er omheen te janken en grommen.

— Stil maar, stil maar, zei Fred.

— Wel vriend, wat is er aan de hand? vroeg plotseling een vriendelijke stem.

Fred draaide zich bliksemsnel om en zag een man die uit het woud kwam. Hij droeg geen geweer doch aan zijn gordel bengelde een zware colt.

— Ik geloof dat mijn hond dood is, antwoordde Fred.

— Niet mogelijk! Zo plotseling doodgevallen?

De man was tot op een meter genaderd en hij stelde voor dat eens even te onderzoeken. Hij kende iets van honden en had er reeds meer genezen! De onbekende man boog zich over de hond, klopte hem op de flanken en zei:

(Vervolg blz. 8)

Het Sterrenvaandel

Washington, die tot generaal van de Amerikaanse troepen benoemd werd, strijdt tegen de Britse troepen. De generaals Gades en Lee smeden een complot tegen Washington...

Een ijzige wind waait in de Forge-vallei, waar het kleine leger zijn tenten heeft opgeslagen.

De campagne van Gades en Lee heeft in de schoot van het Congres toch vruchten afgeworpen. Het Congres interesseert zich niet meer voor wat zij noemen « een hopeloze strijd ».

De levensmiddelen ontbreken. De soldaten lijden honger en koude. Washington is een voorbeeld voor allen.

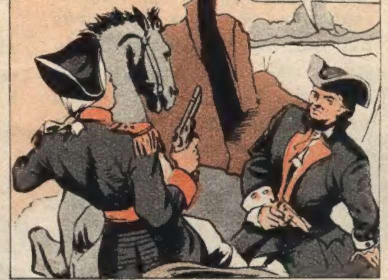
's Nachts denkt Washington na over de situatie. Hij gelooft nog steeds in zijn leger...

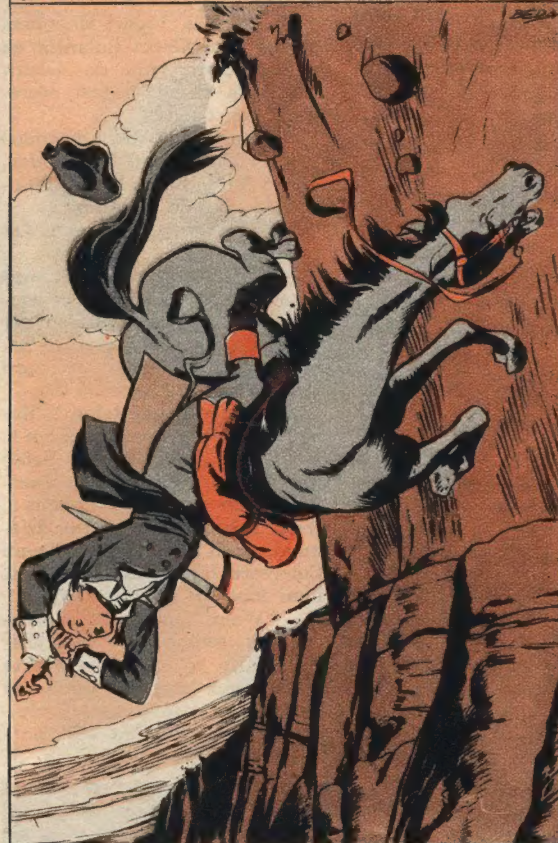
Washington heeft Gades en Lee laten roepen om van gedachten te wisselen. Hij begrijpt hun houding niet. Enige dagen later geeft Lee zich met een deel van zijn troepen aan de Britten over..

Washington weet niet dat Gades de dappere Italiaan, Mazzeï, in een hinderlaag heeft gelokt.

Mazzeï is dodelijk gewond, maar Gades wordt door zijn paard, dat gekwetst is, in de afgrond gesleurd.

Mazzeï kan zich tot in het kamp slepen en sterft in de armen van Washington.

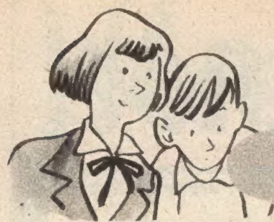

(Wordt voortgezet.)

EEN NIEUWE ROMAN SPECIAAL VOOR KUIFJE GESCHREVEN DOOR HENDRIK DEVRIES

Het PLATINA-BEELDJE

« WEES GERUST : IK KOM ! »

VOOR de drommel, Jean, je hebt me een meerschuimen pijp gekocht ! Iedereen weet nochtans dat, sedert de onsterfelijke Sherlock, ieder detective die zich respecteert uit een pijp van kerselaarhout rookt.

— Excuseer, mijnheer, ik wist het niet, antwoordde Jean.

Met bewondering keek hij op naar de grote man wiens nederige huisknecht hij was en M. Colerette was hierom niet boos.

Stel je een tamelijk grote, magere man met ronde ogen voor, een wipneus, een wilskrachtige kin omlijst met een kleine ringbaard. Alhoewel M. Colerette levendig, vlug en raak ter tale was, gebeurde het dat hij zich terugtrok in stilte en afzondering : hij dacht na. Onmiddellijk nadien was iedereen getuige van de vruchten van deze overwegingen : M. Colerette handelde bliksemsnel en met een onthutsende energie.

Was het M. Colerette niet die de grootste zwendelaars van deze eeuw ontdekt had? Zwendelaars die hun zaken met ongelooflijke handigheid ten nadele van de Egyptische multi-millionnair Sahel-Effendi, gevoerd hadden. Was het niet de onfeilbare speurzin van M. Colerette die te Murcia de smokkelaars in zeldzame gassen ontmaskerde ?

Men had M. Colerette aan het werk gezien in Argentinië, in Rusland, bij de Eskimo's en in Vuurland. Hij was in een duikerspak in de Middellandse Zee afgedaald om de parels van Lady Hammersfoot op te halen. Op de top van de Mont Blanc was hij geklommen om de geroofde documenten van de prins van Loewenstein-Golberg terug te brengen. Overal waren, dank zij hem, mysteries opgehelderd, gevaren afgewend en misdadigers onschadelijk gemaakt...

« Wees gerust : ik kom », zo luidde het geijkte zinnetje dat de bewonderde detective schreef aan al wie zijn diensten nodig had. Het stond in gouden letters op een breed zwart karton geschreven. Wanneer had men de scherpzinnigheid van M. Colerette nodig ? Iedere maal de officiëlen de pijp aan Marten gaven, wanneer de sluiers der duisternis die over de zaak hingen, nog dichter werden, of wanneer men zich bedreigd voelde. Er was telkens iemand die zei : « Laten we M. Colerette ontbieden ». Twee dagen later kwam dan het bewuste karton : « Wees gerust, ik kom ».

De strijd, de echte strijd begon pas op dit ogenblik...

De onfeilbare detective had als speciaal kenmerk dat hij erg familieziek was. Waar hij ook gaan moest in functie van zijn spannend en gevaarlijk beroep, overal was hij vergezeld van zijn neef en nichtje. De aanwezigheid van deze kinderen, waarmee we dra kennis zullen maken, bracht allerlei verwikkelingen met zich, maar M. Colerette kon hen niet missen.

Op het ogenblik dat dit verhaal begint, geniet M. Colerette van een welverdiende vacantie. Anderhalve maand te voren had hij zijn strijd tegen beruchte Chinese gangsters van de Londense haven tot een goed einde gebracht. Met eerbewijzen overladen had « brein nummer één », zoals hij zichzelf heette, een villa gehuurd in de nabijheid van het Zoniënwoud en er zijn beschermelingen toevertrouwd aan de zorgen van een oude huishoudster. Met hen maakte hij lange wandelingen in het bos om weer op krachten te komen. Om de twee dagen reed hij echter naar zijn kantoren te Brussel, om z'n briefwisseling in te kijken.

Om het portret van M. Egide Lépide Ardellion Colerette volledig te maken, moeten we hieraan toevoegen dat hij Winter en Zomer een geruit pak droeg. Onder de neergeslagen kraag prijkte een gestipt strikdasje. Zijn kleine vilthoed droeg hij meestal in de hand. M. Colerette hield van moppen, bijzonder van de slechte.

Kalmte, Jean...

Nadat hij dus zijn huisknecht een standje had gegeven over de nieuwe pijp, een instrument dat alléén maar voor de vorm bij zijn persoonlijkheid hoorde, want hij rookte nooit, en Jean de tijd had gegund zijn heer en meester voldoende te bewonderen, vroeg hij zijn moto, z'n geliefkoosd transportmiddel, voor te rijden.

Toen Jean de kamer uitging stond hij in de wachtkamer tegenover een onbekende heer, een elegante verschijning ondanks het feit dat zijn broek om de kuiten spande en hij een kroezelkop had.

— Mijnheer wenst ? Mijnheer heeft misschien een afspraak ?

— Ruim baan, slaaf ! antwoordde de onbekende. Hij wou de huisknecht opzij duwen en resoluut het kantoor van de grote detective binnenstappen... Maar, Jean was niet zonder reden reeds zolang in dienst van een meester, bekend om zijn moed. Hij trok een automatisch pistool uit zijn zak en riep :

— Handen omhoog !

Deze kreet herinnerde M. Colerette aan verschillende episoden uit zijn loopbaan en hij verscheen in de deuropening.

— Kalmte, Jean, zei hij met grote waardigheid. En u, mijnheer, richtte hij zich tot de bezoeker, vergeet niet dat de ruwheid waarmee men mijn dienstboden behandelt, ook mij treft.

De man met de spannende broek was vol ontzag en verbazing.

— Heb ik de eer met M. Colerette in hoogsteigen persoon te spreken ? bracht hij er moeilijk uit.

— Met hemzelf.

— Dus met de beroemde detective wiens blazoen nooit werd bezoedeld door een mislukking ?

— Er is maar één Colerette, antwoordde M. Colerette goedig. Heeft u mijn talenten nodig ?

— Niet ik, onwaardige, maar de Ras.

De onbekende keerde zich daarbij naar het Zuiden en maakte drie buigingen in het ijle.

— De Rat ? Welke rat ? Aan ratten en muizen ontbreekt het ons niet, hahahaha!

— Hahahahaha, echode de huisknecht. Het was zijn principe de moppen van zijn meester op uitbundig gelach te onthalen.

— De Ras Lipari-Mahonen, hertog van Groot-Galantia en ambassadeur van de Leeuw van Juda. Ik ben Jocast, secretaris van de Ras.

De man boog weer driemaal in de richting van het Zuiden, dan wendde hij zich tot M. Colerette met de woorden :

— Men wil de Platina-Kat roven !

M. Colerette wist niet wat voor een kostbaar dier dit was, hij dacht echter dat zijn eer reeds op het spel stond en zei, terwijl hij zich over de baard wreef :

— Men wil ze stelen ? Dat zullen we eens verhinderen !

— Kom dan ! Bij de liefde tot de verpersoonlijke waarheid, kom ! De Ras verwacht u.

En nogmaals boog hij driemaal, doch heel vlug. Hij nam Colerette bij de hand en trok hem mee.

— Waar lopen we naartoe in zulk tempo ? vroeg Colerette. Zijn speurzin ontwaakte reeds; men zag het aan het trillen van zijn neusvleugels...

— Naar hotel Imperial, antwoordde de secretaris.

Volgende week :

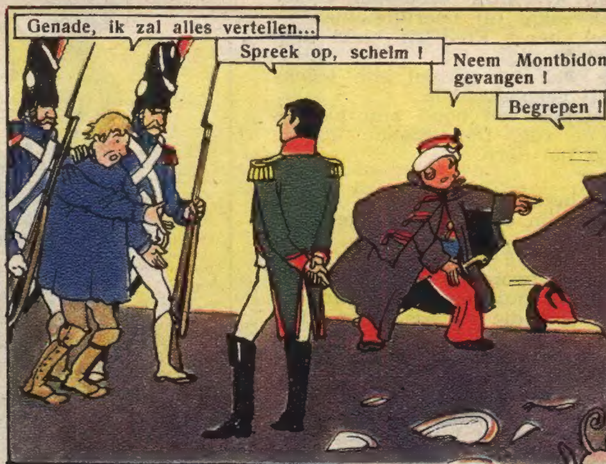
MAAISSWOPEE

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Montbidon, de aartsvijand van Napoleon, heeft gift in het eten van de keizer gemengd. Kaddoer redt de keizer op het laatste ogenblik...

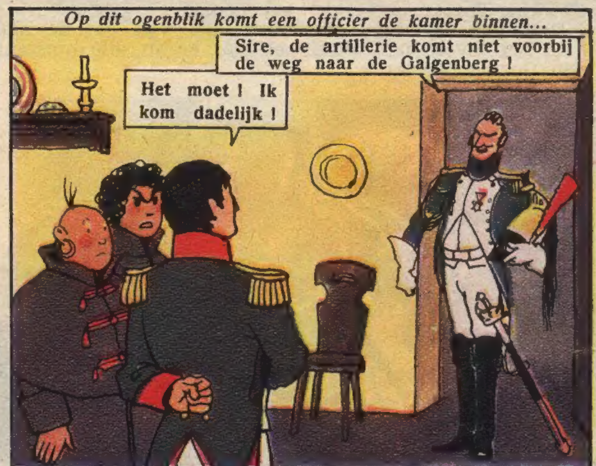

(Wordt voortgezet.)

Hawkins slaat zijn slag

(Vervolg van blz. 4)

— Eigenaardig!

— Wat is eigenaardig? vroeg Fred wantrouwig.

— Bekijk de tong van het dier eens...

Fred liet zich niet vangen. Hij had heel goed gezien, dat de man zijn hand op de haan van zijn colt gelegd had. Snel gaf hij de onbekende een krachtige opstopper onder de kin en een in de maagstreek zodat hij neertuimelde.

— Gooi je revolver weg, kerel, beval Fred en hield hem zijn eigen wapen onder de neus.

De man in de pelsmantel zag wel dat er met zijn tegenstrever niet te spotten viel en hij gehoorzaamde.

Fred deed hem in de slede stappen en bond zijn handen voor alle zekerheid stevig op de rug. Dan spande hij de dode hond uit en reed rustig naar het dorp.

★

Toen Fred de deur van de herberg opengooide, kwam iedereen overeind. Men omringde hem en zijn gevangene en bestormde hem met vragen.

— Wel, kerel, spreek op, hoe heet je?

De gevangene zuchtte diep maar antwoordde niet.

— Waar is Hawkins? Waar is die duivelse herbergier, hij zou ons misschien kunnen zeggen wie die man is? riep Fred Garson.

De herbergier was echter verdwenen en niemand wist waarheen.

— Jongens, hou die kornuit even vast, ik ben dadelijk terug, beval Fred terwijl hij de deur uitliep. Drie minuten later kwam hij terug. Met zijn dreigende revolver dreef hij Hawkins voor zich uit.

— Ja, die schelm wou er stilletjes uitknijpen. Zijn slede stond reeds klaar! Hier, Hawkins, kijk goed toe. Ken jij die man? vroeg Fred.

De herbergier sloeg de ogen neer. Hij kende die man inderdaad.

— Het is Harry Traver, zei hij eindelijk.

— En hoe gingen jullie te werk?

Hawkins zag wel, dat de dorpelingen die rond hem stonden onverzettelijk waren en hij alles moest opbiechten.

— Ik geef de honden toch te eten vooraleer ik de sleden inspan en dus was het niet moeilijk in het voedsel van de leider een gif te mengen dat na een half uur zijn werk doet. Van hier tot aan de zoom van het woud is precies een half uur rijden. Traver zag de sleden naderen en had niets anders te doen dan de voerder op het gepaste ogenblik neer te slaan.

— Fijn bedacht, schelm, maar nu zullen jullie dat spelletje duur betalen!

— Wel, Reginald, hoe vind je die geschiedenis?

De oude nam zijn pijp uit de mond en antwoordde:

— In het Hoge Noorden, jongen, is er geen politie dus moeten we zelf rechter spelen. Ik ben daarvoor thans te oud geworden doe jij het maar, Fred. Een ding wil ik je echter nog zeggen, wie hier recht wil doen heersen neemt een zware karwei op zich, want aan bandieten van het soort Hawkins-Traver ontbreekt het nooit.

De jonge Canadees glimlachte, hij wist dat de oude Reginald het leven nam zoals het was en in alle omstandigheden zijn flegme bewaarde.

De Geheime Taal van de TAM-TAM

WEET je wat een tam-tam is? De slimste lezers zullen antwoorden: een negertrommel waarmee de Congolezen berichten overseinen. Inderdaad. Maar over die trommel doen allerlei verkeerde voorstellingen de ronde. Zo vertellen sommigen, dat de taal van de tam-tam een soort Morsecode zou zijn. Anderen voegen daar aan toe, dat de negers met die code hun berichten in enkele minuten tijd honderden kilometer ver kunnen seinen. Hoe ziet die geheimzinnige tam-tam er uit? Het is een uitgeholde houten blok, die van het ene uiteinde naar 't andere fijn gespleten wordt. Het doorseinen van berichten gebeurt zeer traag. Een enkele zin doorgeven duurt wel tien minuten. Hoe dat nu komt? Wel, omdat de negers ellenlange omschrijvingen gebruiken voor één enkel woord, want eenzelfde woord kan vele verschillende betekenissen hebben. De juiste betekenis wordt in de gesproken taal aangegeven door een hoge of lage intonatie. Dat wordt nu ook met de trommel gedaan. Wanneer men aan de ene zijde van de spleet trommelt, dan bekomt men hoge tonen, en aan de andere zijde lage tonen. Om verwarringen te voorkomen, worden vooral standaardwoorden gebruikt. Maar die verschillen van streek tot streek, want zoals je misschien reeds weet, bestaan er in Congo ontelbare talen.

De taal van de tam-tam kan men bij dag tot op zes à zeven kilometer horen. 's Nachts is ze tot op een tiental kilometer hoorbaar. Dat is dus heel wat anders dan die valse voorstellingen die men van de negertrommels verspreid heeft.

Wat wordt er nu zo al doorgeseind per tamtam? Wel, zowat berichten van dezellfde aard als die wij doorgaans per telegraaf doorseinen: blijde en droevige gebeurtenissen, geboorten, huwelijken, overlijdens, feesten, enz.

De Congoreizigers hebben lang te vergeefs gezocht naar de betekenis van de geheime taal van de tam-tam en zo ontstonden allerlei fantastische voorstellingen in het brein van jagers en schrijvers. Men mag het tam-tamgeheim als opgehelderd aanzien sinds de publicatie van het boek «Talking drums of Africa» (De sprekende trommels van Afrika), van Dr. J.F. Carrington, een Engelse protestantse zendeling die te Yakusa, bij Stanleystad, zijn hoofdkwartier opgeslagen heeft. In zijn boek beschrijft Dr. Carrington de tam-tam, die hij gedurende tien jaar lang bestudeerd heeft, en thans grondig kent. Hij heeft er nu zelf een gebouwd uit rood hout, waarmee hij ook berichten doorseint.

De avonturen van Kwik en Flupke

ZONDER VERBINTENIS !

Probeer de nieuwe HUP-MOBILE. Proefritten gratis.

Voor het ogenblik is deze wagen de nieuwste en de beste !

Zie je, zonder de geringste inspanning halen we meer dan honderd km. per uur...

En voel je hoe gemakkelijk we de berg op rijden ?

De remmen zijn buitengewoon!

Wat denk je er van ?

Niet zo slecht. Ik zou zelf eens willen sturen...

De weg is erg glad...

?

Ik heb de zaak overwogen, ik koop de wagen niet... De vorm van de koplampen staat me niet aan !...

HERGÉ

De KUIFJE'S BON

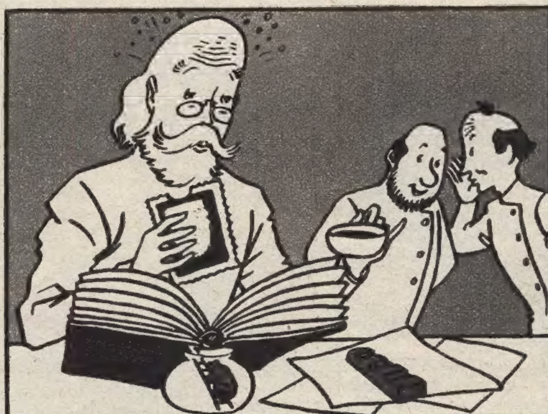
TIMBRE TINTIN
KUIFJE'S BON

BRIEVENBUS

X., van Roeselare : 50 punten; Vch.-X., van Herenthout : 50 verschillende punten; X., van Oostmalle (?) vraagt 80 vignetten; X., van Balen-Nethe: ruiling 4 vignetten; X., van Vlamertinge : 80 punten; X., van Tongeren : 50 punten; X., van Veltem : 50 punten voor reeks 4; X., van Geeraardsbergen : 50 punten; X., van Vlamertinge, stuurt 30 vignetten van de Drie Musketiers; X., van Brugge : 50 punten.

OPGELET !

- Tel de punten **nauwkeurig** vooraleer ze te sturen. Onvolledige zendingen veroorzaken een gevoelige vertraging !
- Schrijf duidelijk welk geschenk je wenst, zo zal je niet tweemaal hetzelfde of het verkeerde geschenk ontvangen !
- Beneden aan deze bladzijde staat een Kuifje's bon met een waarde van één punt. Voeg hem bij je collectie !

De professor is eeuwig en altijd verstrooid ! Nu laat hij de chocolade op de tafel liggen en eet de Kuifje's bon op !

LIJST VAN DE PREMIEN

1.	Vijf reeksen van 40 plaatjes « Reinaert de Vos, per reeks	50
2.	Afdrukplaatjes KUIFJE met de reproducties in kleuren van de voornaamste figuren van Hergé, boekje A, 15 figuren	50
3.	Afdrukplaatjes KUIFJE, idem, boekje B, 22 figuren	60
4.	Kleurprentkaarten KUIFJE (reeks I of II), per reeks van 5 kaarten	70
5.	Omslag schrijfpapier van KUIFJE, verschillende onderwerpen	80
6.	Zes reeksen van 10 foto's « PRINS BOUDEWIJN	80
7.	Mooie KUIFJE's wimpel voor fiets of autoped, in 3 kleuren	100
8.	Portefeuille KUIFJE (in cuiroléine) met als versiering KUIFJE en BOBBIE	200
9.	KUIFJE's puzzle in hout	350
10.	KUIFJE's puzzle (groot model) in hout, getekend door Hergé	500
11.	Blokjesspel KUIFJE	500

WELDRA

Prachtige KUIFJE's chromo's, van de verzameling « ZIEN EN WETEN ! »

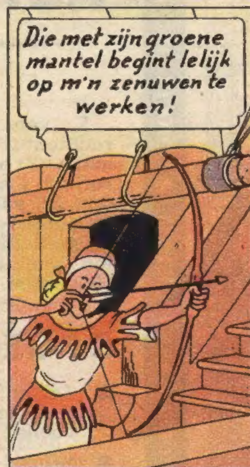
...tgezet.)

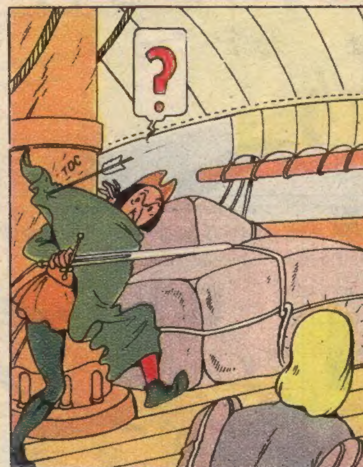
DE TARTAARSE HELM

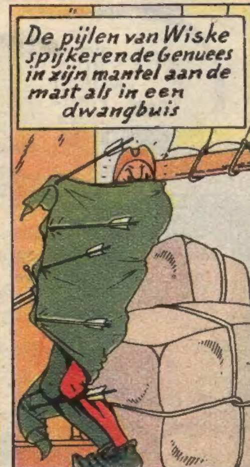
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Lambik, Suske en Wiske achtervolgen met de Venetianen de Potenna, een Genuees schip waarmee de Capitano en Luigi ontvoerd werden...

(Wordt voortgezet.)

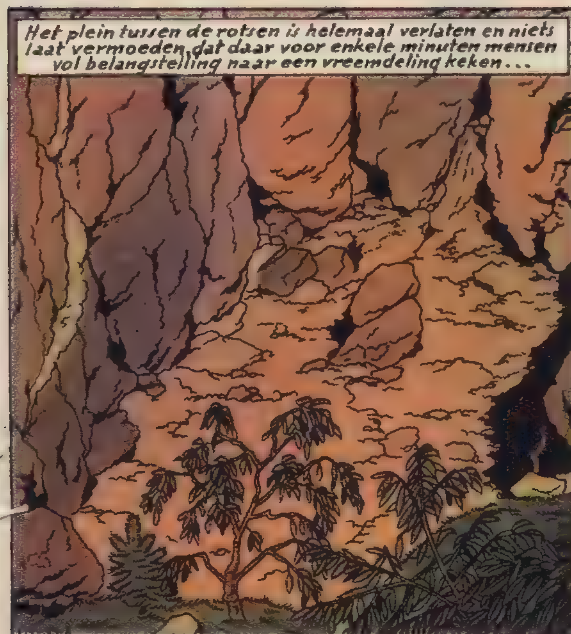
Teksten en tekeningen van J. Martin.

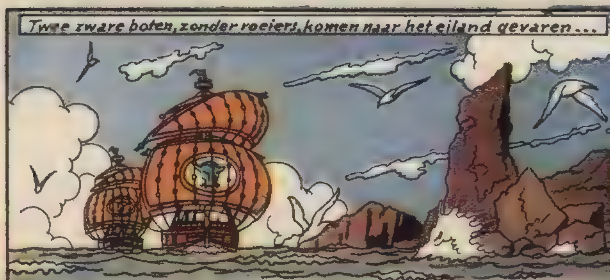

(Wordt voortgezet.)

DE GROTE PRIJS VAN DE ZEEPKISTEN

Dit is Eddy Sanders van Laken die de Kuifje's beker voor de mooiste zeepkist veroverde.

Waar Eddy het eerst aan dacht was : zijn Kuifje's beker en bloemtuilen aan z'n moeder aan te bieden.

Er staan weer drie zeepkisten startklaar boven op de startbaan aan het Eeuwfeestpaleis.

Dit is de zeepkistenclub van Marche-les Dames, allen vurige Kuifje's lezers die aan alle zeepkistenwedstrijden deelnemen.

VOOR het Eeuwfeestpaleis te Brussel werd de Grote Prijs van Brussel voor Zeepkisten betwist. Reeds voor de aanvang verschenen de concurrenten met hun auto's om de piste, die van de startlijn tot het uiterste punt van de helling ongeveer duizend meter lang is, te verkennen. Terwijl de zeepkisten zo heen en weer rijden en we nog niet al onze aandacht moeten vestigen op de snelheid of de soepelheid waarmee sommigen naar de eindmeet rijden, hebben we de gelegenheid de wagens van dichtbij te bekijken.

ZEEPKISTEN OF RENWAGENS ?

Wij dachten heel eenvoudig zeepkisten te zien, maar de wagens die we mochten bewonderen geleken meer op de renauto van een kampioen dan op een kist! Enkele modellen waren werkelijk gestroomlijnd en daar de wind nog al hevig was, genoten hun bestuurders er alle voordelen van. De zwaarste auto is niet *a priori* de beste. De vorm en de juiste plaats van de wielen zijn van overwegend belang. De suspentie praat een woordje mee, waar het gaat over kasseien ofte Belgian ways, zoals de Amerikanen die noemen.

Kan men wel degelijk over de suspensie van een zeepkist spreken? Zeer zeker, want vele zeepkisten zijn prachtig gebouwd. Sommigen hebben onafhankelijke wielen en de suspentie wordt door spiraalveren verzekerd; bij anderen rust de chassis op twee assen of op scharnieren zoals bij de FN-motos. De wielen worden hier niet aan de chassis gezet, doch aan rubberen schokbrekers.

Ouders en vrienden staan rond de auto's van de deelnemers geschaard en hier en daar wordt er nog een schroef vastgedraaid en een wiel gesmeerd.

DE KUIFJE'S BEKER

Het regent, maar niemand laat er zich door afschrikken. De politie bewaakt de piste en de officiëlen doen hun intrede. Er komt stemming! De zes en vijftig deelnemers paraderen nu met hun zelfgemaakte auto voor de jury. Eén na één rijden ze de helling af en komen voor de tribunes. De piloten dragen een witte helm, lange handschoenen en een indrukwekkende stofbril. Je zou je haast op de autorenbaan van Francorchamps wanen.

Renwagen nummer 66 van Eddy Sanders is volgens de jury van de Kuifje's beker de schoonste. De vorm is inderdaad zeer aerodynamisch. De wagen heeft twee wielen vooren één achteraan en is voorzien van een stabilisator. De jonge piloot wordt begraven onder de bloemtuilen, krijgt de mooie Kuifje's beker en wordt door tientallen persfotografen geknipt. Eddy is erg ontroerd.

DAAR GAAN ZE!

Het startschot wordt gegeven en de renauto's vertrekken drie aan drie. Na de eerste schifting zijn er nog vijf en twintig deelnemers voor de kwart finale en nog negen in de halve finale. De drie beste racers komen uit

De burgemeester van Brussel, Dr. J. van de Meulebroeck, wenst Joris Stroobants van Strombeek die de Grote Prijs won, hartelijk geluk.

in de finale en het is nummer 37, een gele gestroomlijnde auto, die de meeste kans heeft. Hij reed de helling af in één minuut 37" 2/5, terwijl de anderen er van 2 tot 3 minuten voor nodig hadden. In de halve finale bracht dezelfde wagen het voor elkaar in 1 minuut 36" en in de finale deed hij het in 1' 34" 1/5. Er is een wagen die nummer 37 van dichtbij volgt, maar hij moet het afleggen. Wagen nummer 37 haalt, tegen het einde van de wedstrijd, een snelheid van 38 km. per uur en komt éérst aan de eindmeet.

Het is Georges Stroobants van Strombeek die de Grote Prijs van Brussel wint en door de inrichters in de bloemen wordt gezet. Hij ontvangt de prijs van de Koninklijke Automobielclub van België, een gouden medaille van de Stad Brussel en de hartelijke felicitaties van burgemeester van de Meulebroeck.

EEN ZEEPKISTCHAUFFEUR AAN HET WOORD

In naam van onze Kuifje's lezers hebben we de winnaar van de Kuifje's beker enkele vragen gesteld. Ziehier wat Edward Sanders ons wist te vertellen :

— Heb je veel onkosten gehad om je wagen te bouwen ?

— Mijn wagen is een duur stuk en heeft aan onderdelen alleen reeds 3.500 frs. gekost. Ieder wiel betaalde ik 375 frs.

— Hoe lang heb je er aan gewerkt ?

— Een jaar geleden had ik reeds de meeste stukken gekocht, maar de constructie werd steeds uitgesteld. Toen ik van de koers in het Eeuwfeestpark hoorde, schoot ik dadelijk aan het werk. In de vier dagen, die ik nog had, geraakte ik toch klaar.

— Hoe ben je op het idee gekomen een zeepkist te bouwen ?

— Ik had verleden jaar in het filmjournaal de reportage van de zeepkistenkoers van Eupen gezien en een interessant artikel gelezen in « Science et Vie ». Toen heb ik het besluit genomen ook een zeepkist te bouwen.

— De techniek is waarschijnlijk je hobby ?

— Ja, ik kan geen oude uurwerken met rust laten. Ik moet steeds eens kijken hoe ze gemonteerd werden. Ik hou ook buitengewoon veel van geschiedenis. Niet de geromanceerde, maar de zuivere, onverbloemde geschiedenis. Daarom heb ik trouwens de oude humaniora gekozen, alhoewel ik ingenieur wil worden. Het machtige verleden van Griekenland, en nog meer van Rome, interesseert me.

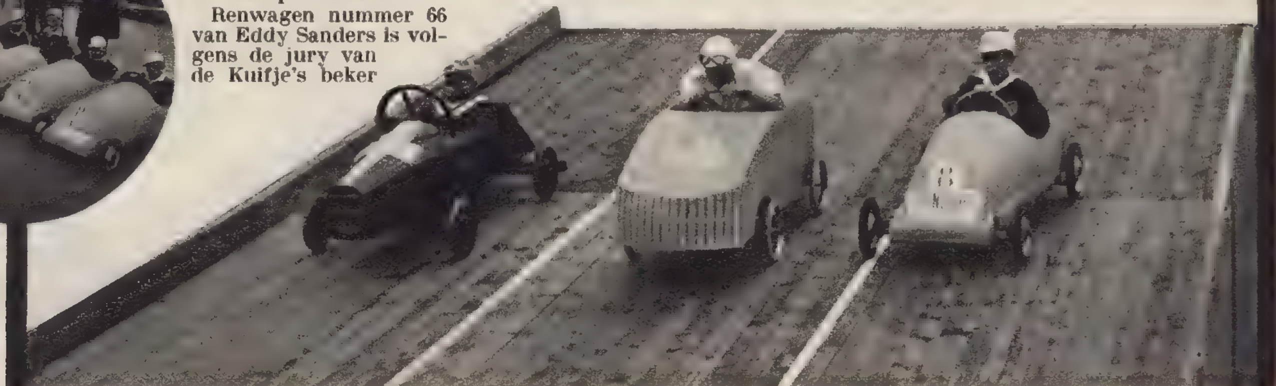
— En je toekomstplannen, Edward ?

— Ik ga een nieuwe zeepkist bouwen om binnen een paar weken te kunnen deelnemen aan de Grote Prijs van Eupen.

— Ben je dan niet meer tevreden over je mooie wagen ?

— Toch wel. Maar dit is een driewieler. Ik had in een boek gelezen, dat de driewielers beter zijn dan de wagens op vier wielen, omdat zij minder aan de grond « plakken » en nu voorziet het reglement van Eupen dat alleen wagens op vier wielen in aanmerking komen...

Kuifje wenst je niet alleen een nieuwe eerste prijs voor de mooiste wagen, doch tevens de eerste prijs in de koers !

Het eigenaardig geval van Mijnheer van Meylbeke

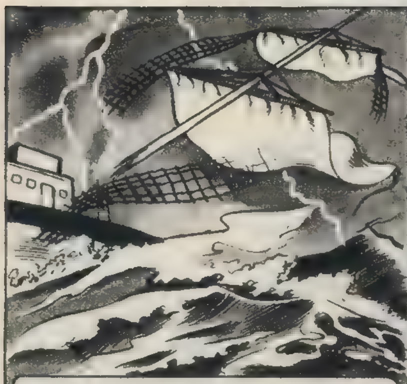
Renaat, zijn zusje en Willem zijn te Antwerpen ingescheept op de Darwin. Ze willen Australië bereiken in de hoop van Meylbeke, die ontvoerd werd, terug te vinden...

Tekst en tekeningen van F. Craenhals

(Wordt voortgezet.)

Signor Barelli

OP NUSA-PENIDA

Moreau en Barelli komen op een onbekend eiland terecht. Ze worden gevangen genomen door een hoofdman die van cricket houdt. Op zekere nacht trachten onze helden te ontvluchten...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

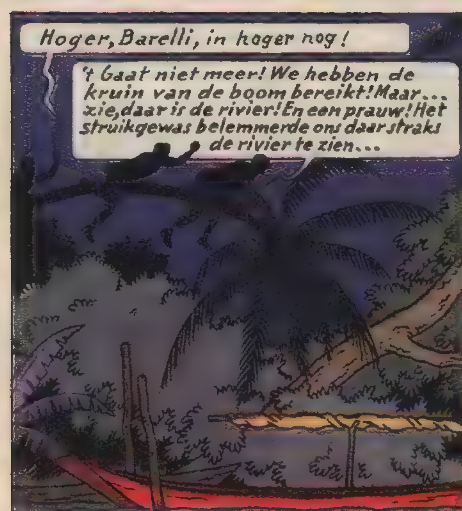

Van het gewicht van de twee vrienden verlost, zwiept de boom omhoog en de inboorling, die onze helden dicht op de hielen zat, wordt weggeslingerd en komt tussen zijn spitsbroeders terecht...

(Wordt voortgezet.)

SPOORWEG- -PIRATEN

Sexton Blake en Tinker werden door de spoorweg-piraten gevangen genomen. Ontdekt door de politie, besluiten de bandieten hun geheime basis te verlaten met een locomotief, waarop de detectief en zijn vriend vastgebonden zijn...

ONDERTUSSEN ZIJN DE POLITIEAUTO'S AAN DE INGANG VAN DE GROTE TUNNEL GEKOMEN. DE MANNEN STIJGEN UIT EN MAKEN ZICH KLAAR VOOR EEN VERKENNING...

IN DE GEHEIME BASIS ZIJN ALLE VOORBEREIDINGEN KLAAR. BLACKIE GAAT HET VERTREKSEIN GEVEN...

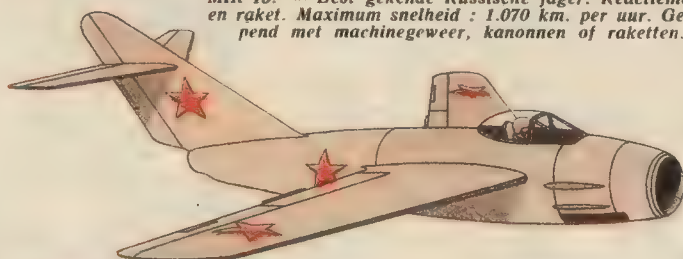
(Wordt voortgezet.)

DE RUSSISCHE LUCHTMACHT
een grote onbekende

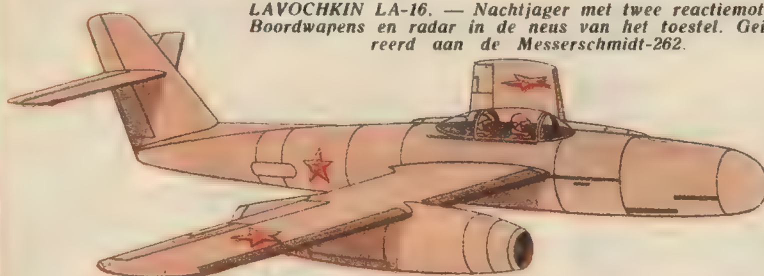
JAK-25. — Vleugels in pijlvorm. Vlugger dan de MIK-15. Zou naast een reactiemotor ook over een raket beschikken om de snelheid, op een bepaald ogenblik, nog op te voeren.

MIK-15. — Best gekende Russische jager. Reactiemotor en raket. Maximum snelheid : 1.070 km. per uur. Gewapend met machinegeweer, kanonnen of raketten.

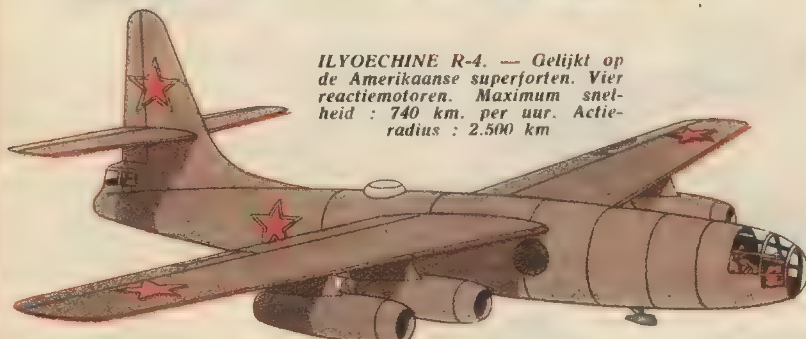
LAVOCHKIN LA-16. — Nachtjager met twee reactiemotoren. Boordwapens en radar in de neus van het toestel. Geinspireerd aan de Messerschmidt-262.

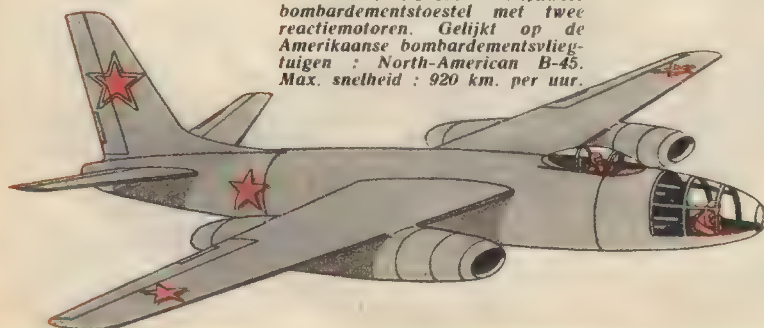
LAVOCHKIN LA-17. — Zelfde klasse als de MIK-15. Zeer beweeglijk. Geinspireerd aan de Messerschmidt-163.

ILYOECHINE R-4. — Gelijkt op de Amerikaanse superforten. Vier reactiemotoren. Maximum snelheid : 740 km. per uur. Actieradius : 2.500 km

TOEPOLEV TU-10. — Nieuwste bombardementstoestel met twee reactiemotoren. Gelijkt op de Amerikaanse bombardementsvliegtuigen : North-American B-45. Max. snelheid : 920 km. per uur.

DE Russen vertellen niet veel over de sterkte van hun luchtmacht. Dit belet niet dat de rest van de wereld genoeg weet om er een beeld van te vormen. De Russische luchtmacht beschikt niet over zoveel verschillende typen als Amerika en Engeland, maar heeft van ieder bestaand type duizenden en duizenden toestellen. Waar het aan verscheidenheid ontbreekt, is er dus de massa.

GEINSPIREERD AAN LUFTWAFFE EN JAPANSE LUCHTMACHT

Over het algemeen hebben de Russen zich geinspireerd aan de Luftwaffe, vooral wat betreft de motoren. De Japanse vliegtuigen dienden als model voor romp en vleugels. Alle Russische toestellen zijn licht, zodat ze niet zoveel kosten, minder uren werk vergen en toch prachtige prestaties kunnen leveren. Men vertelt, dat de Russen onlangs ook de apparaten, waardoor de piloten van jachtvliegtuigen automatisch uit het toestel geslingerd worden in geval van nood, zouden afgeschaft hebben om de vliegtuigen nog lichter en soepeler te maken.

DE JAPANSE LES

« Overwinnen of sterven », was de leuze van de Japanse piloten tijdens de vorige oorlog. Het waren ook verwoede en fanatieke strijders, die zich heel vaak met hun toestel op het vijandelijk doel stortten. De Japanse jagers waren niet uitgerust met een apparaat dat hun automatisch uit het toestel slingerde in geval van nood. De Amerikanen hadden af te rekenen met die duivelse Japanse jagers. Zelfs de Spitfires hadden het uiterst moeilijk wanneer een Zero-formatie opdook. De Japanse legerleiding spande zich in om buitengewoon, machtige en snelle escadrilles te vormen en daarom rustten zij toerisme-vliegtuigen uit met zware motoren. Deze toestellen waren dus heel snel, uiterst licht en beweeglijk, maar ook zeer kwetsbaar.

De Amerikanen moesten krachtiger geschut in hun toestellen bouwen en een nieuwe tactiek gebruiken om de Zero's op afstand te houden. Deze nieuwe tactiek wierp vruchten af. De Zero die geraakt werd door een ontvlambare kogel, scheurde in de lucht uit mekaar als een stuk speelgoed van zijdepapier.

KWALITEIT OF KWANTITEIT ?

De Russische vliegtuigen zijn ook zeer snel en zeer soepel, maar eens geraakt ondergaan ze bijna hetzelfde lot als de Japanse jagers. Dit bewijst, dat een sterke luchtmacht naast de kwantiteit ook over de kwaliteit moet beschikken. Toen de Luftwaffe naar Londen vloog om de stad te bombarderen, werd ze door een handvol Spitfires en Hurricanes uiteengejaagd, een bewijs te meer dat hier de kwaliteit het haalde op de massa. Toch is de Russische luchtmacht waarschijnlijk het sterkst, wanneer het er op aankomt krijgsverrichtingen uit te voeren op korte afstand van de basis. Hier speelt inderdaad het aantal een overwegende rol. Strategisch is de luchtmacht van de Verenigde-Staten zeker de meerdere.

MONSIEUR VINCENT

Vincent heeft een kind uit de handen van een booswicht gered. Men werpt hem een mes na. Santiago, een oude bedelaar en de trouwste helper van Vincent, kwam net op tijd..

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

In werkelijkheid was dit vondelingenhuis een ware hel. Iedere dag stierven er tientallen kinderen van ziekte en honger. Diegene die er levend uit kwamen, hadden dit niet te danken aan het voedsel, maar aan hun onverwoestbaar gestel.

(Wordt voortgezet.)

De Egyptenaren staken de pluimen op hun hoed!

IN alle kranten hebben jullie gelezen, dat twintig zwemmers dit jaar de overtocht van het Kanaal hebben gewaagd. Zij vertegenwoordigden niet minder dan elf landen en de Egyptenaren Marech Hassan Hamad en Abd El Rehim, de Fransman Le Morvan en de Zweed Warle vertrokken als grote favorieten.

In 1875 zwom kapitein Webb in twintig uren over het Kanaal en alle nieuwsbladen blokletterden deze gebeurtenis op de eerste pagina. Het was een prestatie die vergeleken werd met de heldendaden en krachtproeven van de goden uit de Oudheid. Webb's prestatie werd legendarisch. Tot 1911 zou het duren eer de overtocht opnieuw gewaagd werd door Burgess. Sedertdien zwom men vijftig maal over het Kanaal en een van de deelnemers van dit jaar was vier en vijftig jaar oud! De éérste landgenoot, die over het Kanaal zwom, was Dumoulin.

GERTRUDE EDERLE GEEFT HET VOORBEELD

DE Amerikaanse zwemster Gertrude Ederlee, Olympische kampioene 1928, bracht heel de sportwereld in beroering toen ze verklaarde, dat ze het Kanaal zou overzwemmen. Ze deed het ook. Zij was de eerste die de crawl gebruikte en zij bewees dat alle zwemmers die sterk zijn, uithoudingsvermogen hebben en de stromingen kennen, het Kanaal over kunnen.

MOET MEN DE ZEE KENNEN?

HET is zeker dat Webb het Kanaal overzwom zonder dat hij de stromingen kende. Ook Burgess was er niet van op de hoogte en in het midden van het Kanaal zwom hij twintig kilometer verloren, t.t.z. na zes uur kwam hij weer op zijn vertrekpunt terug! Het is nadien dat men de stromingen ging bestuderen en ook rekening hield met de seizoenen. Ja, er is een vast seizoen om het Kanaal over te steken. Juli en Augustus zijn best geschikt en gedurende die maanden, de dagen waarop ebbe en vloed het sterkst zijn.

De zwemmers gaan dus niet in rechte lijn naar de Engelse kust. Ze zwemmen een eind langs de Franse kust tot ze een stroming in goede richting gevonden hebben. Op sommige ogenblikken maken ze gebruik van de krachtige zeestromingen, die een snelheid hebben van 13 kilometer per uur. Dat is zeer veel, wanneer men bedenkt, dat het wereldrecord vrije slag 6 km. 200 meter per uur bedraagt.

THEORIE EN PRACTIJK

DE zeestromingen kan je op een kaart bestuderen, maar... ze ontdekken al zwemmend in de wijde plas is een andere kwestie! De laatste jaren worden radar en radio ten dienste gesteld van de moedige zwemmers. De radarinstallatie van de kust kan de positie van de zwemmer tegenover de stromingen juist bepalen.

Langs de radio krijgt de zwemmer dan het bevel : « Sneller! — Draai 12 graden naar links! — 32 graden rechts! — Achteruit! — enz. »

Dank zij deze aanwijzingingen hoef je dus geen Olympisch kampioen te zijn om over het Kanaal te zwemmen. Het komt inderdaad niet zo zeer op de stijl aan, maar wel op het uithoudingsvermogen en het bestand zijn tegen de koude. Dit jaar bedroeg de temperatuur aan de oppervlakte 16 graden, dit was een voordeel voor de Canadese deelnemer, die aan lager temperaturen gewend is en een nadeel voor de Argentijnen die gewoon zijn aan een gemiddelde van 26 graden.

Alle Kanaalzwemmers zijn krachtig gebouwd en hebben een stevige laag vet onder de huid. Dit vet, en de olie en het vet dat ze nog op de huid strijken; moeten hen beschermen tegen de koude. Ze moeten tegen de zeeziekte kunnen en tegen het zout dat in ogen, neus en oren bijt. Dit jaar droegen de zwemmers allen een bril, behalve de winnaar. Het zout scheen hem niet te deren en hij kwam ook zo fris als een bliekje uit het water gestapt.

WAAROM WILLEN ZO VEEL ZWEMMERS HET KANAAL OVER?

IN het begin was het alleen om de sport, om de uitzonderlijke prestatie, thans is er, bij sommigen althans, ook wel winstbejag mee gemoeid en de publiciteit die om hun naam gemaakt wordt. De Engelse krant « Daily Mail » schonk de eerste zwemmer en de eerste zwemster 1000 pond sterling, de tweede zwemmer en de tweede zwemster 500 pond.

Al de overigen, die het eindpunt bereikten, kregen 250 pond. De Egyptische regering schonk de overwinnaar een huis met een tuin, de Argentijnse zilveren bekers.

MOGEN ZE ETEN GEDURENDE DE TOCHT?

ALS je gegeten hebt, moet je ten minste twee uur wachten vooraleer je mag gaan zwemmen, zo luidt de regel. De Kanaalzwemmers eten gedurende gans de tocht! Sommigen geven de voorkeur aan melk, bananen, kip. De Griek Jason Zirganos appelen, oranje-appelen, noten en gesuikerde drank. De Brit Capman houdt van warme koffie en kippensoep. Sommigen drinken schuimwijn, de Egyptenaren verklapten het geheim van hun voedsel niet.

De zwemmers worden gevolgd door bootjes waarin hun verzorgers en ook journalisten hebben plaatsgenomen. De verzorgers reiken het eten aan in waterdichte zakjes, die aan het einde van een stok hangen. De stok is met phosphoriserende verf bestreken, zodat de zwemmers hem 's nachts goed zien.

In 1950 won de Egyptenaar El Rehim de tocht in 10 u. 58. Marech Hassan Hamad deed het dit jaar in 12 u. 10. Wij moeten hieraan toevoegen, dat de winnaar van dit jaar zich weinig om de stromingen bekommerde, ook dan niet wanneer de zee (vooral op het laatste) heel woelig was.

De eerste vrouwelijke zwemster was de Engelse Brenda Fisher. Zij stak het Kanaal over in 12 u. 43.

Victoria presenteert
CHOKO Het Nikkertje

Koning Bamboela wou alleen zijn met grenadier Victoria omdat hij duistere plannen koesterde. Hij dacht :

(Wordt voortgezet.)

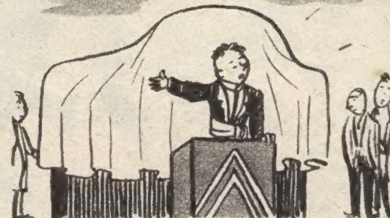
BEN JE REEDS LID VAN DE KUIFJE'S CLUB ?

UIT DE VIER WINDSTREKEN

DE NIEUWE MODELLEN VAN CITROEN EN RENAULT

De Renaultfabrieken werken aan een nieuwe wagen, die zijn plaats zal krijgen tussen de 4 PK. en de 11 PK., en een directe concurrent zal worden voor de Simca en de Peugeot.

In de werkhuizen van Citroën heerst het grootste stilzwijgen omtrent de toekomstplannen, toch staat het vast dat Citroën de bestaande modellen een verjongingskuur zal laten ondergaan, alvorens met nieuwe modellen uit te pakken. Naar het schijnt, zullen de koplampen voortaan in de carrosserie gezet worden zoals bij de Amerikaanse wagens, en achteraan wordt meer plaats gemaakt voor een reiskoffer. Van een vierde versnelling wordt niet veel meer gesproken.

LUCHTVAARTNIEUWS

DE GROOTSTE EUROPESE LUCHTVAARTMAATSCHAPPIJ

VOLGENS de verslagen zou de Air France in 1950 1.135 millioen passagiers/km. en 38,1 millioen ton/km. vervoerd hebben. Ze staat hiermee aan het hoofd van de Europese luchtvaartmij.

TREK NAAR HET ZUIDEN

TIJDENS de vacantieperiode zetten de verschillende luchtvaartdiensten gemiddeld 1.100 passagiers per dag te Nice af.

200.000 KILOMETER

VOOR de Zomer 1951 bedroeg de lengte van het Franse luchtnet (alle lijnen en alle compagnieën inbegrepen) 207.000 kilometer.

HOEVEEL MENSEN WONEN ER IN...

NEW-YORK

Volgens de laatste volkstelling telt New-York 8 millioen inwoners (dat zijn alleen diegenen die er hun vaste verblijfplaats hebben). Het eilandje Manhattan (het oorspronkelijke New-York), telt 1.930.000 inwoners.

OOSTENRIJK

In Oostenrijk werd in Juni jl. een volkstelling gehouden. Er waren 6.918.959 inwoners of 2,3 t.h. meer dan in 1934.

BELGISCH CONGO

Einde 1950 waren er in Congo 59.157 Europeeërs, tegen 53.176 einde 1949. De inlandse bevolking bedroeg op hetzelfde tijdstip 11.351.793 tegen 11.073.311 op het einde van het vorige jaar. Einde 1950 waren er 44.028 Belgen in Congo.

HOELANG BESTAAN LE BRIEF- EN PRENTKAARTEN?

VOOR tachtig jaar bestonden ze nog niet. Heinrich von Stephen, een Duits postbeambte, kwam op het idee briefkaarten uit te geven, maar in Oostenrijk werden ze voor het eerst gedrukt in 1869. Dat waren dus gewone briefkaarten zonder illustratie. In 1870 liet de Duitser Alfons Adolf van Passau op deze kaarten tekeningen van Passau drukken en zond ze aan zijn vrienden. In hetzelfde jaar publiceerde de Fransman Berandeau kaarten geïllustreerd met vaandels, paarden en kanonnen. Ze waren bestemd voor de soldaten van de Frans-Duitse oorlog. De eerste prentkaart met een foto (die van 't meer van Garda) werd uitgegeven door de Italiaan Cesare Bertanzi.

VERLOREN OF VERGETEN?

IN de U.S.A. worden er jaarlijks ongeveer tien duizend auto's langs de wegen gevonden. Gewoonlijk zijn het oude karretjes die rijp zijn voor het autokerkhof. De politie doet steeds moeite de eigenaars op het spoor te komen en zo kon men vaststellen, dat een deel van deze auto's doodeenvoudig vergeten werden. Vergeten, zoals men een hoed vergeet en een regenscherm in winkel of tram laat staan. Sommige eigenaars hadden geen geld om benzine te tanken of hadden panne en vonden het de moeite niet de wagen te laten herstellen. Andere wagens werden langs de weg gezet, omdat de eigenaars het te moeilijk vonden hen naar het autokerkhof te rijden...

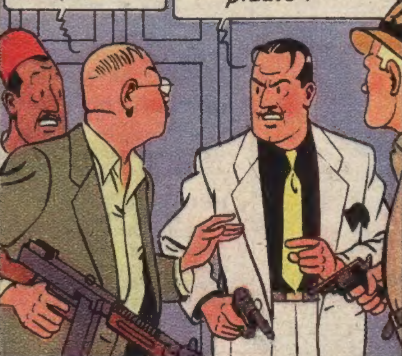

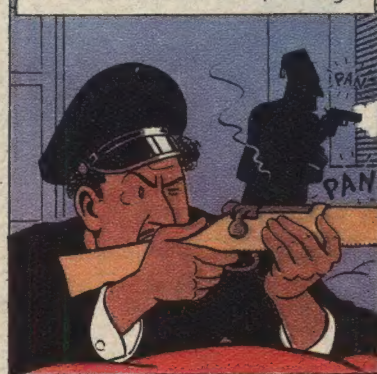

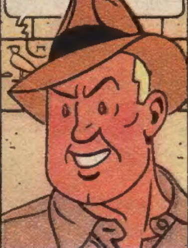

(Wordt voortgezet.)